

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa: **B. K.**, nar. X., štátna príslušnosť: Beninská republika, bytom A., *doručovacia adresa: JUDr. J. P., O.*, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková 6, 812 72 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporcu ČAS: MU-132-16/PO-Ž-2011 zo dňa 11. mája 2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz/3/2011-15 zo dňa 14. septembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz/3/2011-15 zo dňa 14. septembra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave potvrdil napadnutým rozsudkom č. k. 10Saz/3/2011-15 zo dňa 14. septembra 2011 rozhodnutie č. ČAS: MU-132-16/PO-Ž-2011 zo dňa 11. mája 2011, ktorým odporca podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a) a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“), zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú. Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd vyhodnotil skutočnosti uvádzané navrhovateľom v opravnom prostriedku podľa § 8, § 9, § 10, § 13a alebo § 13c zákona o azyle, ako i podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o azyle. K námietke navrhovateľa, že odporca nevenoval náležitú pozornosť politickým dôvodom uviedol, že navrhovateľ v žiadosti o udelenie azylu žiadne politické dôvody neuvádzal. Vyhlásenie navrhovateľa, že žiada o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) preto, lebo by chcel naďalej študovať na vysokej škole na Slovensku, nie sú podľa názoru krajského súdu dôvodmi pre udelenie azylu, ktorými sú opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, preto považoval posúdenie žiadosti navrhovateľa o azyl podľa § 12 ods. 1 zákona o azyle za správne a napadnuté rozhodnutie odporcu č. ČAS: MU-132-16/PO-Ž-2011 zo dňa 11. mája 2011 podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v merite veci v celom rozsahu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že prvostupňový súd neprihliadal na vážnosť politickej situácie v Benine a na jeho obavy z prenasledovania z dôvodu, že požiadal o politický azyl v inej krajine a tým nepriamo nesúhlasil s politikou režimu a stal sa nepohodlnou osobou. Súd tiež nevenoval náležitú pozornosť výroku administratívneho vyhostenia do štátu, kde by bola ohrozená jeho bezpečnosť, čo nepochybne v Benine doposiaľ trvá.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že s rozhodnutím krajského súdu nesúhlasí a poukázal hlavne na politické dôvody, ktorým nebola venovaná náležitá pozornosť. Tým, že požiadal o azyl v SR, by sa neudelením azylu dostal do pozície človeka, ktorý sa nechcel vrátiť

do vlasti dobrovoľne a preto by sa dostal do skupiny občanov, ktorí nesúhlasia s vládnu ideológiou, pričom osoby, ktoré nepodporujú politickú moc a správajú sa ako porušovatelia tejto moci, sú po politickej a ekonomickej stránke izolovaní a vytláčaní zo spoločenského života, čo by navrhovateľovi pri návrate do vlasti hrozilo.

V tejto súvislosti poukázal na správu organizácie Amnesty International (Amnesty International report on Benin 2011), ktorá hodnotí výlučne politickú situáciu, tak ako správa Human Rights Watch, ktoré hodnotia úroveň ľudských a občianskych práv v Benine.

Podľa názoru navrhovateľa bol napadnutý rozsudok krajského súdu v rozpore s § 32 ods. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) a preto považuje tento rozsudok za porušenie práv v návaznosti na Ústavu SR, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a ostatných medzinárodných dohovorov, čo vôbec nebolo brané do úvahy.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril podaním zo dňa 3. novembra 2011, v ktorom konštatoval, že nakoľko navrhovateľ vo svojej žiadosti udával ako dôvod študijné pohnútky, odporca nad rámec jeho výpovede nezisťoval, či sú u navrhovateľa prítomné obavy z prenasledovania podľa § 8, resp. či nespĺňa podmienky § 10 zákona o azyle a to z dôvodu, že o takýchto skutočnostiach sa žiadateľ ani nezmienil. Rovnako postupoval aj v otázke, či existujú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia podľa § 13a, prípadne či sú prítomné skutočnosti podľa § 13b zákona o azyle. Navrhovateľ vypovedal, že v krajine pôvodu sa ničoho neobáva. V zmysle § 20 ods. 4 zákona o azyle odporca nerozhodoval ani o poskytnutí doplnkovej ochrany, nakoľko nejde o rozhodnutie o neudelení alebo odňatí azylu. Odporca vychádzal z výpovede navrhovateľa a zistil skutkový stav veci v rozsahu a z dôvodov, ktoré navrhovateľ v priebehu správneho konania uviedol. Okrem výpovede a listinných dôkazov založených v správnom spise podľa odporcu nie je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie.

Námietku, že krajský súd sa nevysporiadal s výrokom administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu, považoval odporca za neopodstatnenú, pretože takýto výrok nie je súčasťou predmetného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej.

Odporca k navrhovateľovej námietke, ktorú uviedol aj v prvostupňovom konaní a to, že nebola venovaná náležitá pozornosť politickým dôvodom jeho žiadosti, odkazoval na svoje vyjadrenie k opravnému prostriedku adresované Krajskému súdu v Bratislave zo dňa 8. júla 2011, v ktorom uviedol, že *„navrhovateľ politické dôvody neuviedol ako dôvody na udelenie azylu. Na položenú otázku zo strany odporcu, či bol členom politickej strany, hmutia alebo inej organizácie odpovedal, že nie, nie je členom žiadnej politickej strany, avšak sympatizuje s Demokratickou stranou Beninu. Žiadne ďalšie skutočnosti neudal, neopísal nijaké udalosti, ktoré by mali byť dôvodom na prenasledovanie, nestážoval sa na žiadne problémy v súvislosti so svojimi sympatiami k danej politickej strane. Podľa bodu 80 Kritérií a postupov pri udeľovaní štatútu utečenca vydaných Úradom Vysokého komisára OSN pre utečencov, mať iné názory ako vláda ešte nie je samé o sebe dostatočným motívom na prijatie žiadosti o priznanie štatútu utečenca a žiadateľ teda musí preukázať, že má dôvod obávať sa prenasledovania za svoje politické názory. Navrhovateľova výpoveď je primárnym dôkazným prostriedkom, na základe ktorej odporca môže pristúpiť k vykonaniu ďalších dôkazov. Navrhovateľ však vypovedal, že sa neobáva ničoho v krajine pôvodu, preto sa odporca počas pohovoru, a ani v priebehu správneho konania bližšie nezaoberal jeho sympatiami k uvedenej politickej strane a nevykonal v tomto smere ani ďalšie dokazovanie.“*

Vzhľadom na uvedené odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) rozsudok krajského súdu potvrdil (a tým aj rozhodnutie odporcu) ako vecne správne a v súlade so zákonom o azyle.

Najvyšší súd SR, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol uverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 7. decembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. preskúmavajú sudy v správnom súdnictve na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V intenciách ustanovení tretej hlavy piatej časti O. s. p. "Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov" sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Konanie o udelenie azylu na území SR je upravené zákonom o azyle a samotné udelenie azylu je spojené so splnením podmienok, taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa žiadateľ nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu. V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom, prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 12 ods. 1 písm. a) zákona o azyle zamietne ministerstvo žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú, ak žiadateľ odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, § 10, § 13a alebo § 13b.

Podľa § 12 ods. 3 zákona o azyle rozhodne Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky podľa odsekov 1 a 2 do 60 dní od začatia konania; po uplynutí tejto lehoty žiadosť o udelenie azylu nemôže byť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a) a ods. 3 zákona o azyle, preto primárne, v medziach odvolania, Najvyšší súd SR preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd

vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej skutočnosťou, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu, že by chcel aj naďalej študovať na vysokej škole na Slovensku, teda žiadosť odôvodnil inými dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, § 10, § 13a alebo § 13b zákona o azyle. V priebehu konania boli všetky skutočnosti uvedené navrhovateľom objektívne preskúmané a komplexne posúdené, pričom Najvyšší súd SR sa stotožnil so záverom, ku ktorému došiel odporca, ako aj krajský súd, že navrhovateľ nespĺnil stanovené podmienky na udelenie azylu.

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ sa 12. januára 2011 dostavil na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica (ďalej len „OCP BB“) s cieľom predĺženia pobytu na území SR. Po predložení pasu bolo zistené, že navrhovateľ nerešpektoval rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie SR vydané pod č.k.: UHCP-BB-BB-24-0030/2010 dňa 6. októbra 2010. Z územia SR bol povinný vycestovať do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti predmetného rozhodnutia, čo však bez vážneho dôvodu nerešpektoval a teda týmto maril výkon rozhodnutia iného orgánu verejnej moci tým, že bez povolenia sa neoprávnenne zdržiaval na území SR, hoci mu bolo uložené administratívne vyhostenie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bol Trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica pod sp.zn.: OT 1/2011 zo dňa 13. januára 2011 podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 a 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), 1) Trestného zákona, § 46 Trestného zákona odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa mu výkon trestu podmienčne odložil s určením skúšobnej doby v trvaní 12 mesiacov. Po obdržaní trestného rozkazu bol príslušníkmi polície predvedený na OCP BB, kde bol rozhodnutím OCP BB pod č.k.: UHCP-BB-BB-AV-3-007/2011 z 13. januára 2011 zaistený a následne umiestnený do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov.

Za účelom zdôvodnenia žiadosti o udelenie azylu, ktorú navrhovateľ podal 19. apríla 2011, s ním bol vykonaný vstupný pohovor, v ktorom uviedol, že krajinu pôvodu opustil ešte v roku 2008 po tom, ako mu na základe jeho písomnej žiadosti bolo umožnené študovať na Slovensku. Navrhovateľ ďalej uviedol, že iné dôvody, pre ktoré sa rozhodol odísť do zahraničia nemal, krajinu pôvodu opustil len z dôvodu štúdia. V prípade návratu do krajiny

pôvodu sa neobáva ničoho, nakoľko mu tam nič nehrozí. Pred odchodom z krajiny pôvodu tam nemal žiadne problémy so štátnou mocou, políciou a ani s nikým iným. Navrhovateľ ako žiadateľ o udelenie azylu bol dňa 28. marca 2011 poučený o právach a povinnostiach počas konania o udelenie azylu.

Z obsahu administratívneho spisu, najmä z výpovede navrhovateľa a všetkých dostupných informácií tak bolo zrejmé, že navrhovateľ odôvodnil svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami, resp. dôvodmi ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, § 10, § 13a a § 13b zákona o azyle.

V tejto súvislosti bolo potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 Správneho poriadku má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nebolo možné vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu, žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území SR, nebolo možné považovať za relevantný dôvod pre udelenie azylu a jeho žiadosť bola založená na iných dôvodoch, ako uvádza § 8, § 10, § 13a alebo § 13b zákona o azyle, zo strany navrhovateľa išlo o cieľ naďalej študovať na Slovensku a takýto záver našiel oporu aj vo výsledkoch vykonaného dokazovania, krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za zákonné.

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemal odvolací súd žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje.

Irelevantná bola aj námietka navrhovateľa, že krajský súd nevenoval pozornosť výroku administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu, keďže rozhodnutie odporcu bolo rozhodnutím o neudelení azylu a výrok o administratívnom vyhostení neobsahovalo.

Odvolací súd nemohol prihliadnúť ani na ďalšiu námietku navrhovateľa, že rozsudok krajského súdu bol v rozpore s § 32 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku a že bol porušením práv

v náväznosti na Ústavu SR, Dohovor a ostatné medzinárodné dohovory, keďže navrhovateľ nekonkretizoval, v čom vidí porušenie uvedených ustanovení a predpisov.

Odvolacie námietky navrhovateľa tak neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a ani rozhodnutia odporcu. Z vyjadrení navrhovateľa, ktoré prezentoval v administratívnom konaní, vyplynul ako jednoznačný dôvod žiadosti pokračovanie v štúdiu a s poukazom na skutočnosť, že tieto námietky navrhovateľa vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné, napadnutý rozsudok krajského súdu, ako vecne správny, potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta O. s. p. a § 250l ods. 2 O. s. p.

O práve na náhradu trov konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. a § 246c O. s. p., podľa ktorého neúspešnému navrhovateľovi ani odporcovi právo na náhradu trov nevzniklo, na základe čoho účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. decembra 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková